

komposition, dikt, o. s. v. Deraf Konst-, Musik-, Klaver-, Skaldeestycke. *Måladt, ritadt s. Sjunga, spela ett s. S-n på vers.* — 5) Se *Teaterstycke. Hvad ges i afton för s.?* — 6) Skjutmaskin, kanon. — 7) Myntstycke, mynt. I sammansättningarna Rundestycke, Guldestycke, Riksdalerstycke, Femfrancesstycke, m. fl. — 8) Klädesplagg. I sammansättningarna Lifstycke, Pannstycke. Se äfv. *Bindmössa. Vara klädd i s. och mössa.* — 9) Ett väfdt tyg af bestämd längd, såsom det förekommer i handeln. *Ett s. kläde, lärft.* — 10) (i fråga om antal, vid räkning o. s. v.) Hvarje särskilt föremål för sig. *Oxar kostade 100 r:dr s-ct.* — 11) Handling, gerning. *Det var ett fullt s.* Deraf Bofstycke, Vänskapstycke. — 12) (fam.) Förkastlig människa. *Ett s. skålm.* Säges isynn. om kvinnor. *Ett elakt, listigt, liderligt, högst gement s.* — 13) Hänseende, omständighet. *I många s-n. I alla s-n. I andra s-n.*

STYCKEBROK, m. 2. Tåg, som på fartyg nyttjas att hämma kanoners rekylrande.

STYCKEBRUK, n. 5. Inrättning, ställe, der kanoner, mörsare m. m. gjutas.

STYCKEBÄDDNING, f. 2. Underlag för en kanon.

STYCKEGLUGG, m. 2. Glugg på mur för en kanonmyning.

STYCKEGODS, n. sing. Emballerade handelsvaror, såsom ull, humla, vin, m. m.

STYCKEKRUT, n. sing. Krut till kanoner.

STYCKEKULA, f. 1. Kanonkula.

STYCKEPORT, m. 2. Se *Port*, 3.

STYCKEPROPP, m. 2. Propp af trä, som efter skjutning insättes i mynningen af en kanon.

STYCKERÄKNING, f. 2. Varors räkning styckevis.

STYCKESKOTT, n. 5. Kanonskott.

STYCKESKRAPA, f. 1. Se *Viskare*.

STYCKEVIS, adv. 1) Stycke för stycke.

Räkna s. — 2) Efter stycke; för hvart stycke särskilt. *Betala s.* — 3) Hvert stycke för sig; hvar och en på sitt särskilda stycke. *Arbeta s.*

STYCKGJUTARE, m. 5. En, som gjuter kanoner, mörsare o. d.

STYCKGJUTERI, n. 3. 1) Kanoners m. m. gjutning. — 2) Se *Styckebruk*.

STYCKJUNKARE, m. 5. Den fordnä benämningen på hvad man nu kallar Kanonier.

STYCKMESSING, m. sing. Den oreña mes-sing, som fås vid första smältningen.

STYCKNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något styckas.

STYCKTALS, adv. På ell. för vissa stycken.

STYCKUGN, m. 2. Ett slags blästerugn.

STYCKVALL, m. 2. Se *Batteri*.

STYCKVIS, adv. Se *Styckevis*.

STYF, a. 2. (sannolikt af *Stå*) 1) Ej slapp; stel, spänd. *S. lina. S. af köld. Hålla armen s. S-t hår, rakt och sträfft.* — 2) Ej mjuk, ej böjlig. *S. af stärkelse.* — 3) Ej ledig; som ej rör sig med lätthet; allt för rak, tvungen. *S. i gång. S. i lederna. S-va leder. S. häst, som har styfva leder.* — 4) Ej vek, ej svag; stark, hård. *S. klinga. S. fjäder. En s. karl.* — 5) Svår, tung, tryckande. *S-t arbete.* — 6) Dugtig, dryg. *De gamle åto s-va och starka mål. En s. arbetare. En s. timma.* (Sjöt.) *S. kultje, skarp vind.* — 7) (fig.) a) Oböjlig. *S-t sinne. S. till sinnes.* — b) (fam.) Stolt. *Hålla sig s.* — 8) (sjöt.) *S-t fartyg*, ej benäget att kränga under segling.

II.

STYFBARN, n. 5. Ett barn eller en fullväxt person med afsedt förhållande till dess styffader eller styfmor. Jfr. *Styffader, Anm.*

STYFBENT, a. 1. Styf i benen. — *Styfbenthet*, f. 3.

STYFBRODER, m. 5. pl. — bröder. Se *Halfbroder. Hans, hennes s. De äro s-bröder.* Jfr. *Styffader, Anm.*

STYFDOTTER, f. 2. pl. — *döttrar*. Flicka eller äldre kvinna med afseende på dess släktskapsförhållande till styffader eller styfmor. Jfr. *Styffader, Anm.*

STYFFADER, m. 5. pl. — *fäder*. Den, som genom gifte kommit i faders ställe till sin hustrus barn af föregående gifte.

Anm. Heter i fornspråket *Stiupfader, Stiughfader* (liksom äfv. *Stiupmoder, Stiupbarn*), enligt *Ihres* förmodan af angl. sax *Stepan* ell. fornt. *Stufan*, göra fader- ell. moderlös. Nägre skriva ännu *Stuffader, Stufmoder* o. s. v., men redan *Spegel* har *Styf...*, hvilket skriftsätt sedan äfven finnes vedertaget af *Ihre, Sahlstedt* och *Weste*.

STYFFENIG, a. 2. (nat. hist.) *S-a Benfiskar* kallas de, som hafva främre ryggenstrådarna oledade, benhårt styfva och ofta stickande.

STYFFÖRÄLDRAR, 2. pl. Styffader och styfmoder.

STYFFHALA, v. a. 1. (sjöt.) Hala ett tåg, tills det blir styft.

STYFFHALSIG, a. 2. Som har styf hals.

STYFFHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara styf. Jfr. *Styf.* — 2) (mek.) Det motstånd, som böjliga kroppar göra mot sin krökning. — 3) (sjöt.) Ett fartygs förmåga att emotstå krängning samt efter den återtaga sin upprätta ställning.

STYFHÄRIG, a. 2. Som har styfva hår.

STYFKJORTTEL, m. 2. pl. — *kjortlar*. Kjortel med isydda fiskbensspröten, som hålla ut den ett stycke från kroppen och gifva den en betydlig vidd.

STYFLEMMAD, a. 2. (om hästar) Som har styfva lemmar.

STYFLERA, f. sing. Stark lerjord.

STYFMODER, f. 2. pl. — *mödrar*. Kvinna, som genom gifte kommit i moders ställe till sin mans barn af föregående gifte. Jfr. *Styffader, Anm.*

STYFMODERLIG, a. 2. Vanlig hos styfmödrar, elak. *S. behandling.*

STYFMODERLIGHET, f. 3. Styfmoderligt sinne.

STYFMODERLIGT, adv. På styfmödrars vis, illa. *S. behandla någon.* (Fig.) *S. behandlad af naturen.*

STYFMORSBLOMMA, f. 1. eller

STYFMORSVIOL, ---öl, f. 3. Örtén Viola tricolor med vackra blå eller violetta, gula och hvita blommor; äfv. sjelfva blomman.

STYFMUNT, a. 1. Säges om en häst, som är hård i munnen och ej lätt lyder tygeln. — *Styfmunthet*, f. 3.

STYFNA, v. n. 1. Blifva styf. — *Styfnande*, n. 4.

STYFNACKIG, a. 2. Se *Nackstyf*.

STYFNING, f. 2. 1) Arbetet, då något styfvas. — 2) Ämne, hvarmed något styfvas. *S. till en halsduk, till en krage.*

STYFSINNAD, a. 2. eller **STYFSINT**, a. 1. Styf, oböjlig till sinnes; egensinnig, hårdnackad.

STYFSINTHET, f. 3. Styft, oböjligt sinne.

STYFSON, m. 5. pl. — *söner*. Gosse eller äldre mansperson i afseende på dess släktskaps-